

Μυθιστορήματα» ἔχουσιν ἀναγνώστας εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ μέχρι τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου· εἶνε χρεια νὰ ικανοποιήσωσι πολλὰς ὁρέξεις, νὰ τέρψωσι ποικίλας καὶ διαφόρους ὥρας σχολῆς. Τὰ ἀριστουργήματα, καλὰ μόνον διὰ τοὺς ὀλίγους, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος τροφή διὰ τοὺς πολλούς. Οὕτω σκεπτομένη ἡ διεύθυνσις προνόησεν ὥστε, παρὰ τὰ ἔργα τῆς φιλολογικῆς ἀξίας, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἔργα ἐνδιαφέροντος, παρὰ τὰ βαρύτερα καὶ ἐλαφρότερα· εἰς τὸν συγκεκρισμένον δὲ τοῦτον τῆς ὕλης ὀφείλεται κυρίως ἡ μεγίστη ἐν τῷ Πανελληνίῳ διάδοσις τῶν «Ἐκλεκτῶν.»

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος ἡ πορεία μας δὲν θὰ μεταβληθῇ. Ἡ αὐτὴ μέριμνα θὰ διευθύνῃ τὸ ἔργον μας· ἡ αὐτὴ ἀκριβεία, ἡ αὐτὴ τάξις, ἡ ἐπιμεμελημένη ὕλη, θὰ μᾶς καταστήσωσι

καὶ πάλιν ἀξίους τῆς ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως τοῦ Κοινοῦ. Δὲν λέγομεν ἄλλο· ἐκ τοῦ γλήθοντος μας δύναται τις νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τέλει θεωροῦμεν ἀπαραίτητον καθήκον νὰ ἀπονεύμωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς φίλους Λογίους, τοὺς εὐαρεστηθέντας νὰ κοσμήσωσι τῆς συνεργασίας των τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας, πρὸς τὸν τύπον, τὸν ἐκάστοτε φιλοφρόνως ἀγγείλαντα τὴν ἐκδομᾶς, πρὸς τοὺς Συνδρομητὰς, τοὺς ἐξ ἀρχῆς θερμούς ἡμῶν υποστηρικτὰς, πρὸς τοὺς πολλὰ μοχθήσαντας κκ. ἀνταποκρίμας, καὶ ἐν γένει πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας ὁπῆποτε εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1^{ης} Νοεμβρίου ἐγγραφομένους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν δωρεάν τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἀπὸ ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

ΑΛΑΖΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΙΣ

Δὲν θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ πλέον περικαλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τὸν διάσημον ἄνδρα, ὅστις διώκει τότε τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουβοᾶ δὲν ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυΐας· οὔτε κἂν ἔξοχος δὲν ἦτο ἴσως· ἀλλὰ θὰ παραμείνῃ ὡς ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος τύπος τῶν προϊόντων τοῦ δημοσίου πνεύματος κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα.

Ὁ Λουβοᾶ ὑπῆρξε μέγας, διότι ἐπίστευεν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, καὶ ἐγένετο ἐπιτήδειος ὑπουργός, διότι κατώρθωσε βαθμηδὸν ὡς ἀθλητῆς νὰ συνειθίσῃ τοὺς ὤμους του νὰ φέρωσι τὸ γιγάντειον φορτίον τῆς διοικήσεως ἐκείνης, ἧτις ἐστήριζτο πᾶσα ἐπ' αὐτοῦ.

Τινές, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ γεννήσει των, δεικνύουσι τὸ ἀπαστρέπτον πνεῦμα καὶ τὴν ἰσχύν· οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ μοιραίως προωρισμένοι ν' ἀποκτήσωσι μέγα ὄνομα. Ὁ Λουβοᾶ ἐγεννήθη μέτριος. Εἶδε τὸν πατέρα του φιλεργὸν καὶ ἰσχύοντα· τὸν εἶδε κύπτοντα ὑπὸ θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Θαυμάζειν τὸν βασιλέα καὶ κυβερνᾶν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαί, ὡς ἐθῆλασεν ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα· τὸ στοιχείον δὲ ἐν ᾧ εἶχε συνειθίσει νὰ ζῆ, ὡς τὸ πτηνὸν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὁ ἰχθύς εἰς τὸ ὕδωρ, ἦσαν αἱ ὑποθέσεις· αὐτὰς ἠθέλε πάντοτε νὰ βλέπῃ, περὶ αὐτῶν ἠρέσαστο πάντοτε ν' ἀκούῃ, εἰς αὐτὰς ν' ἀναμιγνύεται.

Ἐκ φύσεως ἐπλάσθη νευροπαθῆς, ἀγροῦχος· ἠρέσαστο νὰ καταφέρῃ σφοδρὰ κτυπήματα καὶ ἀπεδέχετο στωϊκῶς τὰ τῶν μὴ ὑπομονητικῶν συμμαθητῶν του, οἵτι-

νες δὲν ἠνείχοντο νὰ τοὺς κτυπᾷ ὁ υἱὸς τοῦ κ. Λεττελιέ. Τὸ σῶμά του καθίστατο εὐρωστον ὁσημέραι καὶ ἡ ψυχὴ του ἐτραχύνετο. Διήλθε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ἐπιδεικνύων τὴν εὐρωστίαν του μεταξὺ τῶν νέων αὐλικῶν, οἵτινες διέβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν διάδοχον τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς Λεττελιέ, δυσανασχετῶν διὰ τὴν φιληδονίαν του, τὴν ἀσωτίαν του, τὰς ἐρωτικὰς του περιπετείας καὶ τὴν φοιτησίαν του εἰς τὰ δημόσια μέρη τῶν διασκεδάσεων, ἐσκέπτετο ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, οὗ τὴν ἰσόβιον διαδοχὴν εἶχεν ἤδη ὁ βασιλεὺς ἀπονείμει εἰς αὐτόν, παιδίον ἔτι δεκατριῶν ἐτῶν ὄντα, ἀπὸ τοῦ 1654.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐπεισοδίου τούτου εἶνε περιέργος, χαρακτηρίζει δὲ αὐτὴ καὶ μόνη τὸν ἄνδρα. Ὁ Λουβοᾶ εἶχε τότε ἡλικίαν δεκαοκτώ, ἢ δεκαεννέα ἐτῶν· ἡγάπα τὰς ἡδονὰς, ὅπως ὅλοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς τὰ γραφεῖα του οὐδέποτε εἰσῆρχετο· οἱ φάκελλοι τῶν ἐγγράφων ἔκειντο κατὰ στιβάδας κονιορτώδεις ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐνῶ αὐτὸς διέτρεχε τοὺς παραδείσους καὶ τῶν ἐρώτων τὰ τεμένη. Ἡ μέραν τινὰ, καθ' ἣν εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς φαιδρᾶς ομάδος τῶν φίλων του περὶ τὴν διώρυγα τοῦ Φονταίνεβλώ, εἰς τῶν φίλων του, ἀνὴρ ἤδη τὴν ἡλικίαν, Λαχιλλιέρ ὀνόματι, διοικητῆς τῆς Θιονβίλης, σύντροφος ἀξιεράστος, ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος. Ἡ μορφή του δὲν εἶχε τὴν συνήθη κατὰ τὰς εὐχαρίστους περιστάσεις ἔκφρασιν, συνέθλιβε δὲ μεταξὺ τῶν δακτύλων του δυσοίωνα χάρτην.

— Τί τρέχει, φίλτατέ μου Λαχιλλιέρ; ἠρώτησεν ὁ νέος Λουβοᾶ. Μὴ ἀπέθανε κανεὶς συγγενῆς σου; εἰσαι ὠχρός· πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ τοῦ πατρός σου.

— Ὡ! καταλαμβάνω τί τρέχει! ὑπέλαβεν ὁ Λουβοᾶ· ὁ καυμένος ἐργάζεται, ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ θὰ εἶνε ὠργισμένος, διότι δὲν τὸν βοηθᾷ.

— Πράγματι.

— Αὐτὸς θὰ μοῦ γράφῃ εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί ὅπου κρατεῖς.

— Ὅχι, εἰς ἐμὲ τὸ ἔστειλεν.

— Ἄ! φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινος.

— Βεβαίως, φίλτατε μαρκίσις, εἰς ἄκρον σοβαροῦ εἶνε νὰ τὸ ἀναγνώσῃς; Ὁ Λουδοσσηλῶν τὸ διατετακτικὸν ὄμμα του ἐπὶς πενθίμου φαινογνωμίας τοῦ φίλου ἔλαβε τὴν ἐπιτολὴν ἣν τῷ ἔστειλεν ὁ κ. Ἄνεγνώριε τὸν εὐσταθῆ καὶ μικρὸν χαρακτήρα τοῦ γηραιοῦ ὑποῦρ ὁ χαρακτήρ ἐκεῖνος ὁ καθαρὸς, ὁ ἐμελημένος, ὁ λεπτοφυής, ἐδήλου πάσῃν προσοχὴν μετ' ἧς εἶχε χαραξίει ἡ γῆ του τόσας πολλὰς γραμμάς.

«Κύριε, φησὶ ὁ Λεττελιέ πρὸς τὸν Λαχιλλιέρ, ἱστῶ γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, ὡς ἓνα τῶν νεωτέρων φίλων τοῦ υἱοῦ μου ὅτι ἐβᾶν ἐπὶ τοσοῦτοι ἐκ τῆς ἀσωτίας κατὰς ἀκηδίας τῶν, ὥστε πάντα τὰ αὐτοῦ σχέδιά μου ἐπεσκοπίσθησαν. Ἐγνωεῖτε τί ἔπραξα ὅπως ἀποκτήσω ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως, καὶ τί ἀφ' ἐμοῦ ὁ βασιλεὺς ἠδύνασε νὰ πράξῃ, πλημὲ ἀγαθῶν καὶ τιμῶν, συνεχιζῶν ἐν ἰκογενεῖα μου τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ Ἀπεδέχθη πάντα ταῦτα τὰ δωρηματῆς Αὐτοῦ Μεγαλειστατος, ἐλπίζων ὅτι νὰ παρασχω Αὐτῇ εἰς ἀνταπόδ τὴν εἰς τὴν ἐργασίαν διηνεκῆ προσιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἐ σήμερον βλέπω ὅτι ἠπατήθη. Ὁ κήσιος Λουβοᾶ δακνύει ἀπὸ τινων ἀποστροφῶν ἀκατονίκτητον πρὸς τελέτην, πάθος δὲ ὑπεροβικὸν πρὸς ὑπόσια καὶ τὰς ὑπὸ τῶν σχέσεις. Πλαί τῆς νεότητός του παρεκτροπαί, δὲν θέλω νὰ ὑπενθίσω, παρέσχον ἀπὸ εἰς δυσαρέστους διαδόσεις, ὧν ὑπῆρξα τὸ θῦμα. Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις καὶ αἱ διαμαρτυρία του ἔμειναν ἀποτελέσματα· ἀλλ' ὡς, κύριε Λαχι, τρέφω πολλὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς βασιλέα, ὥστε ἀδυσκᾶν ν' ἀνεχθῶ αἱ ὑποθέσεις του καὶ ἡ δόξα του μὲν ἐπὶ πλέον εἰς τὰς χεῖρας ἐνός ἀνα, ἐνός ὀκνηροῦ καὶ ἐκδιητημένου. Ἰκανότης ἐπεται τῇ ὀκνηρίᾳ, ἐκ τῆς ἀκονότητος δὲ πηγάζει ἡ ἀτιμία. Ἐἰ τῷ κ. Λουβοᾶ τὸ ἀτιάζειν τὸν πατῆρα καὶ τὴν οἰκογένειάν σου οὐχὶ ὅμως τὸ καταστρέφειν ἢ ἐθέτειν εἰς κίνῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως. Σάραστῶ λοιπὸν γνωστὸν, κύριε Λαχιλλικαὶ σὰς παρακαλῶ, νὰ εἰ-